

RETTENS DOM (Anden Afdeling)
28. oktober 1993^{*)}

I sag T-83/92,

Zunis Holding SA, Luxembourg,

Finan Srl, Bergamo (Italien), og

Massinvest SA, Mendrisio (Schweiz),

ved Nicholas Forwood, QC of the Bar of England and Wales, og Solicitor Stanley Crossick, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jean Hoss, 15, Côte d'Eich

sagsøgerne,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Giuliano Marengo og Bernd Langeheine, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Anzecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af en beslutning, som angiveligt var indeholdt i Kommissionens skrivelse af 31. juli 1992 til sagsøgerne, hvori genoptagelse af proceduren i sag IV/M.159 (Mediobanca/Generali) afvises,

har

* Processprog: engelsk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.L. Cruz Vilaça, og dommerne D.P.M. Barrington, J. Biancarelli, C.P. Briët og A. Kalogeropoulos,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 24. juni 1993,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Den 27. november 1991 modtog Kommissionen i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomheds-overtagelser (revideret udgave offentliggjort i EFT 1990 L 257, s. 14, herefter benævnt »forordning nr. 4064/89«) en anmeldelse af en transaktion, ved hvilken Mediobanca-Banca di Credito Finanziario SpA (herefter benævnt »Mediobanca«) øgede sin aktiebeholdning i Assicurazioni Generali SpA (herefter benævnt »Generali«) fra 5,98% til 12,84%.
- 2 I beslutning af 19. december 1991, som blev vedtaget i medfør af artikel 6, stk. 1, litra a), i forordning nr. 4064/89, konkluderede Kommissionen, at den anmeldte transaktion ikke var omfattet af denne forordning, idet Mediobanca ikke efter den anmeldte transaktion ville være i stand til alene eller sammen med andre at udøve »afgørende indflydelse« på Generali.

- 3 Ved skrivelse af 26. juni 1992 til Kommissionen anmodede sagsøgerne, som alle er aktionærer i Generali, om en genoptagelse af proceduren som følge af offentliggørelsen den 19. marts 1992 i det italienske dagblad *Il Sole 24 Ore* af en artikel, som gengav hele ordlyden af en tidligere hemmeligholdt aftale indgået i Paris den 26. juni 1985 mellem Mediobanca, Lazard Frères de Paris (herefter benævnt »Lazard«) — hvis datterselskab Euralux SA var den næststørste aktionær i Generali med 4,77% af aktiekapitalen — og Generali selv (herefter benævnt »aftalen«). Ifølge aftalen skulle der bl.a. oprettes en styringsgruppe bestående af repræsentanter for Generali og dets to hovedaktionærer, som skulle undersøge de problemer i Generali, der var af fælles interesse, og påvirke udnævnelsen af visse medlemmer af selskabets administrative organer og øverste ledelse.

- 4 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten udtalte sagsøgerne, at de havde fået kendskab til denne artikel »ved udgangen af marts eller i begyndelsen af april 1992«, og at de havde deres første uformelle møde med Kommissionen den 6. maj 1992 før den officielle anmodning om genoptagelse af proceduren, som var omhandlet i skrivelsen af 26. juni 1992.

- 5 I denne anmodning gjorde sagsøgerne i det væsentlige gældende, at den konklusion, Kommissionen var nået frem til i sin beslutning af 19. december 1991, nemlig at den anmeldte transaktion ikke var omfattet af forordning nr. 4064/89, var en følge af en grundlæggende fejlurdering af den indflydelse og kontrol, Mediobanca både alene og sammen med Lazard havde udøvet før den anmeldte øgning af aktiebeholdningen. Efter sagsøgernes opfattelse kunne denne fejlurdering alene tilskrives åbenbart ufuldstændige eller urigtige oplysninger om betingelserne i aftalen mellem Mediobanca, Lazard og Generali, og navnlig om aftalens virkninger. Sagsøgerne gjorde endvidere gældende, at den ufuldstændige og urigtige anmeldelse havde den proceduremæssige konsekvens, at Kommissionen fortsat var kompetent til at genoptage sagen, og at en genoptagelse ville være berettiget samt være i offentlighedens og i parternes interesse.

- 6 I en skrivelse af 31. juli 1992 underskrevet af Kommissionens generaldirektør for konkurrence afviste Kommissionen sagsøgernes anmodning om genoptagelse af proceduren, bl.a. med følgende begrundelse:

»...Mediobanca/Generali-beslutningen byggede ikke på 'urigtige oplysninger', som De hævder, idet Kommissionen havde kendskab til Paris-aftalen af 1985 og tog hensyn til den, da beslutningen blev truffet. Jeg henviser til Kommissionens erklæring, ifølge hvilken 'Il predetto accordo non contiene disposizioni circa l'esercizio congiunto dei diritti di voto né include qualsivoglia meccanismo societario che garantisca il risultato finale delle proposizioni concernenti la composizione degli organi sociali' (ovennævnte aftale omfatter ingen bestemmelser om den fælles udnyttelse af stemmeretten og ingen selskabsmekanisme, som sikrer det endelige resultat af forslagene vedrørende sammensætningen af selskabets organer) (artikel 9, stk. 2, i beslutningen).

Heraf følger, at der ikke er grundlag for at genoptage sagens behandling, og at der følgelig ikke er behov for at træffe nogen beslutning om suspension af transaktionen.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 7 Dette er baggrunden for, at sagsøgerne ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. september 1992 har anlagt sag med påstand om annullation af den beslutning, som angiveligt var indeholdt i ovennævnte skrivelse.
- 8 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 17. december 1992 har Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 114 rejst formalitetsindsigelse mod den af sagsøgerne anlagte sag.
- 9 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
  - Det pålægges Kommissionen som led i bevisførelsen at fremlægge hele ordlyden af beslutningen af 19. december 1991 og den officielle anmeldelse fra Generali/Mediobanca sammen med alle øvrige dokumenter vedrørende aftalen og dens virkninger.

— Kommissionens beslutning, som blev meddelt ved skrivelse af 31. juli 1992, kendes ugyldig.

— Kommissionen dømmes til at betale sagens omkostninger.

10 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes solidarisk at betale sagens omkostninger.

11 Sagsøgerne har i deres bemærkninger til Kommissionens formalitetsindsigelse nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens indsigelse tages ikke til følge, og sagen antages til realitetsbehandling.

— Subsidiært henskydes formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet, og der træffes de nødvendige foranstaltninger til at undersøge, hvorledes det virkelig forholder sig med skrivelsen af 31. juli 1992.

— Kommissionen tilpligtes at betale samtlige omkostninger.

12 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Afdeling) besluttet at imødekomme Kommissionens ønske om, at Retten tager stilling til formalitetsindsigelsen uden at indlede behandlingen af hovedsagen. Retten har samtidig anmodet parterne om at besvare en række skriftlige spørgsmål. Sagsøgerne og

Kommissionen besvarede Rettens spørgsmål ved processkrifter, der blev indleveret den 14. juni 1993. Parterne afgav deres mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 24. juni 1993.

- 13 Efter retsmødet erklærede formanden den mundtlige forhandling om formalitetsindsigelsen for afsluttet.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 14 Som støtte for formalitetsindsigelsen har Kommissionen for det første gjort gældende, at skrivelsen af 31. juli 1992 ikke udgør en beslutning, der kan prøves judicielt, idet den blot underretter sagsøgerne om, at Kommissionen på tidspunktet for beslutningen var klar over aftalen og tog hensyn til den. Kommissionen har i den forbindelse påpeget, at selv om det retligt ikke er umuligt for den at genoptage undersøgelsen af den fusion, der har givet anledning til en beslutning i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), i forordning nr. 4064/89, er den ikke efter nogen fællesskabsretlig bestemmelse forpligtet til at genoptage denne undersøgelse efter anmodning fra en af de berørte virksomheder, endsiige gøre det efter anmodning fra tredjemand, som påstår, at der er tale om en ny omstændighed. Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at den må udøve sit skøn med hensyn til genoptagelse af sager på dette område med forsigtighed af hensyn til princippet om beskyttelse af berettigede forventninger og vanskeligheden ved at annullere følgerne af en fusion.
- 15 Kommissionen drager herved en parallel til reglerne om begæring af genoptagelse af en dom afsagt af Domstolen eller Retten og har indtaget det synspunkt, at en begæring om genoptagelse af en beslutning, der er vedtaget i henhold til forordning nr. 4064/89, kun er »gyldig«, såfremt der er dukket en ny omstændighed op, som før beslutningens vedtagelse var ukendt for Kommissionen og den begærende part. Ifølge Kommissionen har sagsøgerne ikke fremdraget nogen nye omstændigheder, og de har ikke hævdet, at aftalen udgjorde en omstændighed, som Kommissionen var uvidende om, da den vedtog beslutningen af 19. december 1991. De har

i stedet indskrænket sig til at hævde, at Kommissionen ikke har vurderet aftalens virkninger korrekt.

- 16 Kommissionen gør i formalitetsindsigelsen tillige gældende, at skrivelsen af 31. juli 1992 ikke indeholder en beslutning, samt at det følger af ånden og bogstaven i skrivelsen, at denne blot er det indledende skridt i behandlingen af sagsøgernes anmodning samt udtryk for Kommissionens tjenestegrenes første reaktion og således uden retsvirkning. Kommissionen bemærker ligeledes, at en endelig beslutning om at nægte at genoptage proceduren skulle have været truffet af den samme myndighed, som er kompetent til at genoptage en sag om en fusion, dvs. Kommissærkollegiet. Kommissionen har dog i retsmødet erklæret, at den ikke ønsker at fastholde dette argument.

- 17 Kommissionen finder for det andet, at skrivelsen af 31. juli 1992 under alle omstændigheder ikke kan udgøre en akt, der umiddelbart og individuelt vedrører sagsøgerne, og at disse følgelig ikke er berettiget til at anfægte skrivelsen, ligesom de ikke er berettiget til at anfægte beslutningen af 19. december 1991 eller til at kræve genoptagelse af den undersøgelse, der førte til beslutningen. Kommissionen har i den forbindelse gjort gældende, at uafhængigt af det generelle spørgsmål om, hvorvidt og hvornår minoritetsaktionærer umiddelbart og individuelt kan berøres af beslutninger truffet i henhold til forordning nr. 4064/89, er dette ikke tilfældet for sagsøgerne i den foreliggende sag. Kommissionen bemærker endvidere, at sagsøgerne ikke fremkom med nogen bemærkninger eller på anden måde deltog i den administrative procedure, der førte frem til beslutningen af 19. december 1991.

- 18 Endelig har Kommissionen subsidiært gjort gældende, at skrivelsen af 31. juli 1992 ikke kan prøves judicielt, idet den blot bekræfter den tidligere beslutning. Efter Kommissionens opfattelse indeholder skrivelsen alene en gentagelse af, at der ikke er noget i aftalen, som bevirker, at Mediobanca alene eller sammen med andre får kontrol over Generali, og et citat af den relevante passage i beslutningen af 19. december 1991. Kommissionen er af den opfattelse, at sagsøgernes sag i virkeligheden er et uantageligt forsøg på at anfægte den tidligere beslutning længe efter udløbet af den frist, der er fastsat i EØF-traktatens artikel 173, stk. 3.

- 19 Sagsøgerne har i stævningen først påpeget, at Kommissionen i skrivelsen af 31. juli 1992 ikke anfægtede deres ret til at kræve proceduren genoptaget, og at den derved stiltiende erkendte, at den, såfremt beslutningen byggede på urigtige oplysninger fra de anmeldende parter, havde tilstrækkelig grund til at genoptage sagens behandling.
- 20 Sagsøgerne har for det første påpeget, at de omstændigheder, der førte til den foreliggende sag, går tilbage til udvidelsen af Generali's aktiekapital i juli 1991, som fulgte et usædvanligt mønster, der gjorde det muligt for Mediobanca at erhverve ca. 50 000 000 af de 145 750 000 nye aktier, hvorved Mediobanca's direkte aktiebesiddelse voksede fra 5,98% til 12,84% af den tegnede aktiekapital. Efter sagsøgernes opfattelse var det primære, om ikke eneste, formål med kapitaludvidelsen at give Mediobanca et middel, hvorved det kunne sikre sig en uforholdsmæssig stor forøgelse af sin indflydelse i Generali, som gjorde det muligt for selskabet sammen med Lazard-datterselskabet Euralux at udøve den faktiske kontrol over Generali.
- 21 Ifølge sagsøgerne fremgår det af sagens akter, at såfremt Mediobanca og Generali, som krævet ved de relevante bestemmelser, havde givet alle de nødvendige oplysninger, kunne Kommissionen ikke have konkluderet, at sammensætningen af Generali's bestyrelse bekræftede, at Mediobanca ikke kunne udøve afgørende indflydelse over noget organ i Generali, ligesom Kommissionen ej heller ville have undladt at omtale forretningsudvalgets sammensætning. Det er ligeledes ifølge sagsøgerne utænkeligt, at Kommissionen ville være nået til den konklusion, der fremgår af punkt 9 i beslutningen af 19. december 1991, nemlig at der ikke foreligger nogen »selskabsmekanisme«, som sikrer resultatet af forslag vedrørende selskabets organer, hvis aftalens fulde indhold og virkninger var blevet oplyst fuldt og helt.
- 22 Sagsøgerne har i deres bemærkninger til formalitetsindsigelsen navnlig bestridt Kommissionens fortolkning, ifølge hvilken den af dem påberåbte »nye omstændighed« blot er offentliggørelsen af aftalens ordlyd. Ifølge sagsøgerne er den »nye omstændighed«, der afsløres ved denne offentliggørelse, at Kommissionen under den administrative procedure er blevet vildledt med hensyn til aftalens sande virkninger og navnlig med hensyn til den faktiske rolle og indflydelse, der er tillagt koordinationsudvalget i Generali's ledelse. Når Kommissionen på denne måde

misforstår, hvad sagsøgernes krav egentlig går ud på, afsvækkes Kommissionens afvisningsargumenter.

- 23 Sagsøgerne bestrider ligeledes Kommissionens synspunkt, hvorefter en anmodning om genoptagelse for at være gyldig skal opfylde samme betingelser som en begæring om genoptagelse af en sag for Domstolen eller Retten. Denne analogi er falsk af to grunde. For det første er Kommissionen et forvaltningsorgan og ikke en ret, hvorfor betragtninger med hensyn til det ønskelige i, at retssager fører til endelige afgørelser, ikke er direkte relevante. For det andet fordi det på andre fællesskabsretlige områder i vid udstrækning anerkendes, at Kommissionen har kompetence til at genoptage en procedure, som har ført til en tidligere beslutning, såfremt den part, der anmoder om genoptagelsen, har opdaget en væsentlig ny omstændighed.
- 24 Med hensyn til Kommissionens argumenter vedrørende sagsøgernes manglende retlige interesse har disse navnlig gjort gældende, at såfremt de havde søgt at gribe ind i sagen før vedtagelsen af beslutningen af 19. december 1991 — hvilket de uden tvivl ville have gjort, såfremt de da havde haft den viden, de senere fik — ville deres søgsmålskompetence ikke være draget i tvivl. De påpeger, at de under alle omstændigheder berøres endnu mere umiddelbart end de pågældende virksomheders ansatte, hvis potentielle retlige interesse er blevet antaget i den kendelse, der den 15. december 1992 blev afsagt i en sag om foreløbige forholdsregler af Rettens præsident (sag T-96/92 R, CCE Grandes Sources m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2579, præmis 31 ff.). I retsmødet har sagsøgerne anført, at det længe har været kendt, at der findes en aftale mellem Mediobanca og Lazard, som forhindrer dem i at overdrage deres aktier til tredjemand. Der henvises allerede hertil i referatet af Generali's generalforsamling i 1991. Men aftalens sande karakter blev skjult for dem, og dette er grunden til, at de ikke greb ind i proceduren for Kommissionen eller søgte at få udleveret teksten til beslutningen af 19. december 1991.
- 25 Endelig bestrider sagsøgerne Kommissionens argument om, at skrivelsen af 31. juli 1992 ikke kan prøves judicielt, fordi den blot bekræfter den tidligere beslutning af 19. december 1991. De gør navnlig gældende, at deres anmodning om at få sagen

genoptaget næsten udelukkende indeholdt en redegørelse for de nye omstændigheder, der var kommet for dagen siden den oprindelige beslutning af 19. december 1991, og at Kommissionen ikke kan påberåbe sig sin manglende hensyntagen til disse nye omstændigheder som begrundelse for, at den betragter skrivelsen af 31. juli 1992 som en simpel bekræftelse på den tidligere beslutning.

Rettens bemærkninger

Retlige omstændigheder

- 26 Ifølge artikel 4 i forordning nr. 4064/89 skal fusioner af fællesskabsdimension anmeldes til Kommissionen senest en uge efter aftalens indgåelse, offentliggørelsen af overtagelses- eller ombytningstilbuddet eller erhvervelsen af en kontrollerende andel. Anmeldelsen er opsættende, for så vidt som fusionen ikke uden særlig dispensation kan træde i kraft før anmeldelsen eller i de tre første uger efter anmeldelsen. Samtidig skal Kommissionen ifølge forordningens artikel 10 for at sikre kontrollens effektivitet og de involverede virksomheders retssikkerhed nøje overholde fristerne for at indlede proceduren og beslutningsfristerne. I modsat fald anses fusionen for at være forenelig med fællesmarkedet.
- 27 For så vidt navnlig angår behandlingen af anmeldelsen og indledningen af proceduren hedder det i artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 4064/89, at Kommissionen ved en beslutning, der skal træffes inden for en måned, skal fastslå, at fusionen ikke er omfattet af forordningen eller ikke rejser alvorlig tvivl med hensyn til, om den er forenelig med fællesmarkedet, og at det ikke er nødvendigt at modsætte sig den. Alternativt skal Kommissionen konstatere, at fusionen rejser alvorlig tvivl, og at proceduren må indledes.
- 28 Forordning nr. 4064/89 giver ikke udtrykkelig mulighed for at anmode Kommissionen om at genoptage proceduren. Men ifølge artikel 8, stk. 5, litra a), kan Kommissionen tilbagekalde en beslutning, den har truffet i henhold til artikel 8, stk. 2, og hvori fusionen erklæres forenelig med fællesmarkedet, navnlig hvis erklæringen

om forenelighed bygger på urigtige oplysninger, eller hvis der til grund for erklæringen foreligger en svigagtig adfærd.

Kommissionens formalitetsindsigelse

- 29 Ifølge traktatens artikel 173, stk. 2, kan enhver fysisk eller juridisk person på de i stk. 1 anførte betingelser indbringe klage »over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt«.
- 30 Ved afgørelsen af, om den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling, udtales først, at Domstolen (jf. kendelse af 27.1.1993, sag C-25/92, Miethke mod Parlamentet, Sml. I, s. 473) har fastslået, at den omstændighed, at en skrivelse er sendt af en fællesskabsinstitution til en person som svar på dennes anmodning, ikke er tilstrækkelig til at sidestille denne skrivelse med en beslutning i traktatens artikel 173's forstand, der kan anfægtes ved et annullationssøgsmål. Kun foranstaltninger, som fremkalder bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesse på grund af en væsentlig ændring af hans retsstilling, kan gøres til genstand for annullationssøgsmål i henhold til EØF-traktatens artikel 173 (jf. Rettens dom af 18.12.1992, forenede sager T-10/92, T-11/92, T-12/92 og T-15/92, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2667, præmis 28).
- 31 For det andet skal en retsakt fra Kommissionen, der har karakter af et afslag, efter Domstolens praksis bedømmes efter arten af den henvendelse, den er svar på (jf. senest Domstolens dom af 24.11.1992, forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6061, præmis 22). Navnlig er en fællesskabsinstitutions afslag på at tilbagekalde eller ændre en retsakt kun i sig selv en retsakt,

hvis lovlighed kan prøves i henhold til traktatens artikel 173, når den retsakt, som fællesskabsinstitutionen afslår at tilbagekalde eller ændre, selv kunne have været anfægtet i henhold til denne bestemmelse (angående retsakter i form af forordninger se Domstolens dom af 8.3.1972, sag 42/71, Nordgetreide mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 105, org. ref.: Rec. s. 105, præmis 5, af 26.4.1988, forenede sager C-97/86, 193/86, 99/86 og 215/86, Asteris m.fl. og Grækenland mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 17, af 17.5.1990, sag C-87/89, Sonito mod Kommissionen, Sml. I, s. 1981, præmis 8; se ligeledes generaladvokat Gulmann's forslag til afgørelse i ovennævnte sag Buckl m.fl. mod Kommissionen, punkt 14).

- 32 I den foreliggende sag har sagsøgerne anmodet Kommissionen om at genoptage proceduren med hensyn til den fusion mellem Mediobanca og Generali, som Kommissionen tog stilling til i beslutningen af 19. december 1991. Retten bemærker, at Kommissionen i denne beslutning konkluderede, at den anmeldte transaktion ikke var omfattet af forordning nr. 4064/89, idet Mediobanca ikke efter den anmeldte transaktion ville være i stand til alene eller sammen med andre at udøve en »afgørende indflydelse« på Generali (jf. præmis 2 ovenfor).
- 33 Retten finder, at sagsøgerne gennem deres anmodning om genoptagelse af proceduren faktisk søgte at sikre sig, at Kommissionen dels vedtog en beslutning om tilbagekaldelse af den tidligere beslutning af 19. december 1991 med den begrundelse, at sidstnævnte beslutning byggede på urigtige oplysninger, dels vedtog en ny beslutning vedrørende den anmeldte transaktion. Skrivelsen af 31. juli 1992, som er genstand for den foreliggende sag, må således fortolkes som et afslag fra Kommissionen på at beslutte en sådan tilbagekaldelse, og følgelig som et afslag på at genoptage behandlingen af den transaktion, de anmeldende parter havde forelagt den. Det er ubestridt, at sagsøgerne har status som tredjemænd i forhold til den beslutning, som Kommissionen oprindeligt vedtog den 19. december 1991 og tilstillede de virksomheder, der var involveret i den pågældende fusion. Under disse omstændigheder og i overensstemmelse med ovennævnte princip (præmis 31), kan sagsøgerne alene søge at opnå tilbagekaldelse af den oprindelige beslutning af 19. december 1991, for så vidt de berøres umiddelbart og individuelt af beslutningen i den forstand, udtrykket er anvendt i traktatens artikel 173, stk. 2.
- 34 Retten skal herved indledningsvis udtale, at den omstændighed, at en foranstaltning er egnet til at øve indflydelse på forholdet mellem de forskellige aktionærer i et selskab, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at den enkelte aktionær kan anses for umiddelbart og individuelt berørt af foranstaltningen. Kun eksistensen af særlige omstændigheder kan berettige en aktionær, der hævder, at foranstaltningen påvirker hans stilling i selskabet, til at anlægge i henhold til EØF-traktatens artikel 173

(jf. Domstolens dom af 10.12.1969, forenede sager 10/68 og 18/68, Eridania m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 117, org. ref.: Rec. s. 459).

35 Med hensyn til spørgsmålet, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder i den foreliggende sag, finder Retten for det første, at sagsøgerne, der påberåber sig deres status som aktionærer i et af de anmeldende selskaber, ikke kan henregnes til de tredjemænd, hvis retlige eller faktiske stilling kan påvirkes af beslutningen. Når Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), i forordning nr. 4064/89 når til den konklusion, at den anmeldte fusion ikke er omfattet af nævnte forordning, er denne konklusion ikke i sig selv egnet til at øve indflydelse på realiteten eller rækkevidden af rettighederne for de anmeldende selskabers aktionærer, hvad enten der er tale om deres ejendomsret eller den mulighed for at deltage i selskabets ledelse, som denne ret tillægger dem. Sagsøgerne, der i denne forbindelse blot har gjort gældende, at »det siger sig selv, at Mediobanca's erhvervelse af en sådan indflydelse vil betyde en alvorlig begrænsning af effektiviteten af den stemmeret, der udøves af de resterende aktionærer, som f.eks. sagsøgerne, der herved udgør en permanent minoritet« (punkt 3.3 i deres bemærkninger til formalitetsindsigelsen), har ikke bevist, at beslutningen af 19. december 1991 har påvirket deres retlige eller faktiske stilling.

36 Retten udtaler for det andet, at den beslutning, hvorved det fastslås, at den anmeldte fusion ikke er omfattet af forordning nr. 4064/89, påvirker sagsøgerne i deres egenskab af Generali-aktionærer på samme måde som enhver anden af de ca. 140 000 aktionærer i selskabet. Selv om det anerkendes, at Mediobanca som påstået af sagsøgerne og i strid med konstateringen i beslutningen alene eller sammen med andre selskaber har erhvervet kontrollen med Generali, ville en sådan formodning om kontrol påvirke sagsøgernes interesser på samme måde, som den vil påvirke de øvrige aktionærers interesser. Heraf følger, at Kommissionens beslutning af 19. december 1991 ikke kan berøre sagsøgerne individuelt, navnlig ikke fordi deres respektive aktieposter i Generali på det pågældende tidspunkt udgjorde under 0,5% af aktiekapitalen, og fordi de ikke har bevist, at de på grund af denne beslutning befandt sig i en anden situation end de øvrige aktionærer. Som Domstolen har fastslået, vil »andre personer end en beslutnings adressater kun kunne påstå, at de berøres individuelt, hvis denne beslutning rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem

fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten« (dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197).

- 37 Retten finder endelig, at sagsøgerne med urette til støtte for deres påstand om, at de blev berørt individuelt af beslutningen af 19. december 1991, har gjort gældende, at deres retlige interesse ikke kan drages i tvivl, idet de, såfremt de havde søgt at gribe ind i den procedure, der førte til vedtagelsen af beslutningen (hvilket de hævder, at de ville have gjort, såfremt de havde haft den viden, de senere fik), efter fast retspraksis på områderne konkurrence, statsstøtte, dumping og tilskud ville have haft søgsmålsadgang til beskyttelse af deres berettigede interesser (jf. ovennævnte kendelse i sagen CCE Grandes Sources m.fl. mod Kommissionen og de af Domstolen afsagte domme, der nævnes dér).
- 38 Selv om det antages, at denne retspraksis kan anvendes på tvister om fusioner, ville hensynet til erhvervsdrivendes retssikkerhed og de korte frister, der er kendetegnende for den almindelige opbygning af forordning nr. 4064/89, under alle omstændigheder nødvendiggøre, at et krav om genoptagelse af en procedure med henvisning til, at der er fremkommet en påstået ny omstændighed, fremsættes inden for en rimelig frist.
- 39 Retten finder ikke i den foreliggende sag, at sagsøgernes uformelle henvendelse til Kommissionens tjenestegrene den 6. maj 1992 kan betragtes som en anmodning om genoptagelse af proceduren. I betragtning af, at sagsøgerne selv har udtalt, at de »ved udgangen af marts eller begyndelsen af april 1992« blev klar over den påståede nye omstændighed, nemlig hele ordlyden af Paris-aftalen af 1985, var anmodningen om genoptagelse af proceduren, der blev forelagt Kommissionen den 26. juni 1992, endvidere fremkommet for sent, idet den ikke blev forelagt inden for en rimelig frist. Sagsøgernes argument, der bygger på påstanden om, at der foreligger en ny omstændighed, må herefter forkastes.

- 40 Retten anser derfor ikke sagsøgerne for umiddelbart og individuelt berørt af Kommissionens beslutning af 19. december 1991, hvorfor sagen må afvises, uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om påberåbelsen af en ny omstændighed under andre forhold ville have gjort det muligt for sagsøgerne at komme uden om de i traktatens fastsatte frister.

Sagens omkostninger

- 41 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør Kommissionens påstand tages til følge, og sagsøgerne dømmes til at betale sagens omkostninger in solidum.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Afdeling)

1. Sagen afvises.

2. Sagsøgerne dømmes til at betale sagens omkostninger in solidum.

Cruz Vilaça

Barrington

Biancarelli

Briët

Kalogeropoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. oktober 1993.

H. Jung

J.L. Cruz Vilaça

Justitssekretær

Afdelingsformand